

Margot Andreassen

kampen

Illustreret af
Sussi Bech

liaskamp 3

FANTASY • LIX 13

Margot Andreassen

kampen

Lias kamp 3

Illustreret af **Sussi Bech**

E EUDOR

Personer i bind 3

lia

gråulv

manu

khan

rane

marni

Manus hemmelighed

Hver dag prøver Lia at finde nye sider af sin kraft. Det haster! Men jo mere hun prøver, jo mere træt og modløs føler hun sig.

»Den gamle grande og Kemal kunne give os mod,« siger Manu en morgen. »Nu skal du prøve. Giv mig mod, så jeg føler mig stærk og uovervindelig.«

Han ranker sig og ser på Lia.

Lia ryster trist på hovedet.

»Jamen, jeg ved slet ikke, hvordan jeg skal bære mig ad,« sukker hun.

»Prøv nu! Så kan det være, du finder ud af det.«

»Men jeg orker snart ikke mere.«

»Gør det nu bare. For min skyld!«

Lia nikker og vender sine tanker indad. Hun søger efter farver og toner, som hun måske slet ikke har i sig.

Det giver et sæt i hende, da røde og sorte farver eksploderer i hendes hoved. De fylder hende. Tager magten over hendes vilje. Og lyden, der kommer ud af hendes mund, er ikke en sang.

Hendes stemme skærer sig ind i Manus sind. Som en fil, der rasper sig vej.

Hun hører kun et fjernt ekko af hans skrig og føler vagt hans smerte. Men hun er ude af stand til at stoppe. Hun filer videre og videre, indtil hun finder det, hun leder efter.

En dreng og en ung mand. Manu og Khan. Floden hamrer af sted ved siden af dem. Vandet bliver kastet højt op i luften under sin vilde fart, inden det vælter ned

over klipperne i et brat fald. Det syder og bobler i en vild strøm, der river alting med sig.

Manu trækker vejret i hårde stød.

»Hvor er min lille-bror?« brøler Khan og rusker ham.

Manu åbner munden for at sige noget. Men der kommer ikke en lyd ud af hans mund.

»Svar mig, hvor er Rahm? Hvad er det, du har gjort?« Khan rusker ham hårdt en gang til.

Tårerne løber ned ad Manus kinder, da han peger ned mod vand-faldet.

»Du har lokket ham hened, ikke? Selvom du ved, det er forbudt. Du er den ældste, og du ved, det er farligt er at lege ved floden. Du er 11 år og, han er ikke engang fyldt 10.«

»Jeg prøvede at redde ham,« græder Manu. »Jeg ...«

Khan giver et brøl fra sig og hamrer sin næve ind i Manus mave.

»Han faldt i floden, og så tog strømmen ham. Men det var ikke min skyld!« hulker Manu.

Khan ser ned mod floden, hvor en gren i det samme bliver brækket midt over mod en klippe under det bratte fald.

Khan haler Manu på benene og slæber ham helt hen til floden.

»Nu kan du få lov til at følge efter ham. Så kan du se, om du kan redde ham.« Khans øjne er vilde, da han løfter Manu op og holder ham ud over vandet.

Lige da han skal til at give slip, tøver han og kyler Manu ned på jorden igen. Så drejer han om på hælen og sætter i løb ned langs floden.

En tåge lægger sig over synet af Khan og Manu, og nye syner dukker op. Khan og Manu igen og igen. Khan, hård og kold,

hver gang han tårner sig op over Manu og får ham til at bøje nakken og tåle sin hån og hævn.

Et højt skrig får det til at flimre for Lias øjne, da hun skal til at grave videre i Manus sind.

Hun bliver revet ud af sin trance og ser Manu stå og presse sine hænder mod sit hoved, mens han skriger.

Bleg af smerte falder han om.

»Manu,« kalder hun forskrækket. »Hvad er der sket?«

Men inden han når at svare, går det op for hende, hvad hun har gjort. Hun er trængt ind i hans sind for at aflure det, han ikke ønsker, hun skal vide. Hun har banet sig vej på samme måde som Fruen. Råt og brutalt uden tanke for den smerte hendes offer føler.

»Åh, Manu! Hvad er det med mig?

Sådan ville min far aldrig have gjort. Jeg er jo ligesom Fruen! Jeg har hendes sorte magi i mig,« græder hun.

Manu sætter sig op, stadig rystet. Så smiler han blegt.

»Nej! Nej, du er ikke som hende,« mumler han.

»Jamen, det føltes på samme måde, som dengang hun ville trænge ind i dit sind. Gjorde det ikke?«

»Jo,« siger Manu og prøver igen at smile.

»Jeg vil aldrig gøre det igen. Jeg vil aldrig, aldrig blive som hende.«

»Lia, der bor en meget stærk kraft i dig. Men du er ikke som Fruen. Det, der skete, var et uheld. Det er jeg sikker på.«

»Ja, og jeg vil ikke være som hende,« hulker Lia.

Manu ser alvorligt på hende.

»Du skal sige mig, hvad du så. Jeg har ret til at vide det!«

Lia tørrer sine øjne og fortæller, hvad hun har set.

»Ja, det er sandt. Jeg var skyld i Khans brors død. Han var min bedste ven.

Vi sprang rundt på de store sten langs kanten af floden. Vi havde gjort det tit, og der var aldrig sket noget. Men den dag skred jeg og kom til at skubbe til Rahm. Han faldt i vandet og blev taget af strømmen.

Khan fandt ham længere nede ad floden, hvor han hang fast i noget krat. Død.

Khan tilgav mig aldrig og var altid efter mig. Hvis du vidste, hvor mange bank jeg har fået af ham. Men det værste var næsten, at han sagde, at jeg var skyld i Rahms død. Det var ikke til at holde ud. For på en måde havde han jo ret. Det var mig, der fandt på, at vi skulle gå ned til